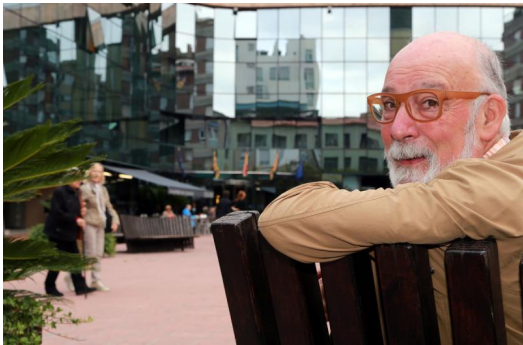

En Mon, la immensitat feta persona

Salomó Marquès, en una imatge d'octubre del 2015
Manel Llado.

Casals, Raimon, Casaldàliga, Oliveras, Llach i les Benaurances. Les veus d'en Besalú i la Vinyoles i dels mossens de la generació de la postguerra. Un aplaudiment general que omple cada racó de la parròquia de Santa Susanna del Mercadal. Aquesta podria ser una síntesi del que vam viure divendres a la cerimònia per la mort del pedagog gironí Mon Marquès. La tria de veus i de textos feta pel mateix Marquès ens il·lustren una mirada al món. Una mirada d'una època, sens dubte, però sobretot una mirada catalana, d'amor, d'esperança, d'inconformisme i de justícia social. Cinc elements que, de fet, expliquen la vida i l'obra d'en Mon i la de molts altres, alguns que divendres eren asseguts a l'església i d'altres que

malauradament van precedir en Mon en el camí de la mort. Bonica casualitat, la meva, de seguir la cerimònia al costat d'una amiga i filla del també enyorat Josep Maria Terricabras, a prop de la família del també estimat Just Casero i veient de lluny l'Albert i en Bernat Quintana, nucli familiar de l'enyorada Núria Terés, per exemple.

L'estima a en Mon que es respirava ahir era d'envergadura similar a la que vam viure en l'homenatge en vida que els amics del Nucli Paulo Freire li van fer el 8 de maig a l'Auditori Irla. Una barreja de somriures, aplaudiments, transcendència i passió per una vida que ha estat plena en tots els sentits possibles. En Mon ha ajudat milers de persones a fer-nos grans sense res més a canvi que la seva satisfacció de seguir el camí correcte. Ens ha fet entendre la vida, la profunditat de la mateixa, ens ha generat pensament crític, ens ha fet aprendre del passat –amb la República, les mestres i l'exili– per mostrar-nos per quin futur hem de lluitar, ha sembrat la llavor de l'inconformisme, de la rebel·lia contra un capitalisme ferotge que destrossa vides i un Estat espanyol que fa de presó de pobles. Però en Mon ha estat també el dels gestos petits que amb el temps et deixen petjada. De promoure actes i records de tot tipus, de treure a la llum detalls que el franquisme ens volia fer oblidar però també a nivell personal de dir que sí a tancar, amb l'Ingrid Guardiola, la primera llista electoral de Guanyem Girona l'any 2019.

Ho he dit aquests dies: l'abraçada en silenci que ens vam fer el 8 de maig va servir per dir-nos-ho tot per última vegada, Mon. Has estat un mestre en el millor sentit de la paraula. Un ofici, el de mestre, que hem de reivindicar més que mai. Ja ens ho adverties de fa temps. Mon, gràcies per tot i per tant. Per ser-hi i per fer-nos estimar més el nostre entorn i la nostra gent. Prenent les paraules de Casaldàliga que tu mateix volies que ahir recordéssim: "Al final del camí em diran: has viscut? has estimat? I jo sense dir res, obriré el cor ple de noms." Els mateixos milers de noms que ara i sempre et trobarem molt a faltar. Descansa en pau.

Publicat a:

-El Punt Avui. El Punt Avui 28-06-2026, Pàgina 38

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2655032-en-mon-la-immensitat-feta-persona.html>